

Acabes de dinar i con manen els cànons te'n vas al bar a fer el café. Bé, cadascú es demana lo que més li ve de gust, però en aquestes èpoques de l'any els granissats i els caferets del temps són els que s'emporten la palma. Els més valents ja es demanen la primera cervesa del dia, però cal dir que aquests son minoria. Quant entres per la porta ja pots divisar a la primera taula un fum de gent: uns xerrant, els altres pensant... Busques al Liber, demanes alguna cosa per sufocar la calor i fas cap a la taula, on tot són salutacions i bromes.

El País està obert al bell mig de la taula, perfectament doblegat per la pàgina de passatemps, hi han quatre o cinc respostes col·locades a les seves caselles i un munt de caps s'apropen al diari fent un esforç per endivinar l'última definició llegida. I es que l'encreuat

de *El País*, de Peko, s'ha convertit en tot un clàssic dels dissabtes a migdia. De fet, ja fa anys que cada dissabte, sobretot a l'estiu, però també durant tot l'any es reunís una sèrie de gent al Frankfurt per fer sobretaula, prendre alguna cosa i fer el "cruci".

I és tanta l'afecció, que quan un dia fas tard i ja l'han acabat et preguntes perquè no hauràs arribat cinc minuts abans. Inclús en les millors èpoques, he arribat a pensar que hom dina a pressa per fer cap al Frankfurt lo abans possible i no quedar-se fora de poder esmolar la intuïció i llui-se en una resposta d'eixes que deixen bocabadat als companys. Sí, sí als companys, perquè sense company es com si no existís l'encreuat.

¡Quants cops hem estat sols savant del diari i hem esperat a que arribés algú per començar-lo!. Fan falta els comentaris a cada resposta, la competitivitat, la conversa, la risa. Per això l'encreuat dels dissabtes es una activitat de conjunt. Hi ha dies que un sol "cruci" sap a poc, sobretot quan són moltes les persones a fer-lo i no t'has pogut lluir en cap definició difí-

cil. És aleshores quan es comencen a buscar diaris de dies anteriors. "Has mirat damunt de la màquina del tabac? A aquella cadira hi ha un! El del dimecres no l'agarreu que el vaig fer jo". Li has preguntat a Vicent si en té algun per ahí baix? Amb una miqueta de sort se'n troba un, dos o tres i se fan tots. També que hi ha dies que la inspiració és tan gran i les ments són tan lúcides que es fa el "cruci" al revés, i m'explicaré: primer es posa la resposta en funció de les caselles i després es llegeix la definició. Cal dir que d'aquesta manera el error està assegurat i, personalment, no he vist mai que ningú acabés un d'aquesta manera. Per altra banda, la majoria de dies la ment no passa per els seus millors moments. En aquest cas es tria la opció més fàcil: posar comodins a les caselles. Opció poc ortodoxa però efectiva que s'hauria de desterrar el més aviat possible. En aquests casos que no es poden contestar les definicions s'hauria de deixar en blanc, sempre pot haver un aficionat posterior a qui donar una miqueta de satisfacció.

Hi ha gent que enca-

ra no té prou i després es dedica al **Blanc** o al **Sil·làbic** (repto a que facin els mots enreixats de Del Rez), però això ja són paraules majors i a aquests extrems s'arriba en comptades ocasions.

Menció especial es mereix el **Revoltigrama** que, aquest sí, es sol·luciona a forma de colofó després de fer l'encreuat.

Cal dir que els mots encreuats o enreixats no són gaire antics. Segons he pogut esbrinar, el primer model de mots encreuats del món data del 21 de desembre de 1913 quan el "Fun", suplement dominical del "New York World", va publicar aquest tipus d'entreteniment que cuitaren a popularitzar els periòdics i les revistes principals.

Per acabar m'agradaria comentar la sorpresa agradable que em va provocar, i de ben segur que no sóc l'únic, la publicació de "L'encreuat Malcriat" a l'últim número del Tossal. D'aquestes ratlles animo als autors a que continuen fent encreuats (malcriats o no) i així ens ajuden a passar una bona estona i de passada a conèixer una miqueta més el nostre poble.

Pallero